

вдосконалення рівня управління підприємством шляхом впровадження інформаційних технологій та використання програмних продуктів; вдосконалення організаційної структури та структури управління; покращення використання виробничого потенціалу; підвищення продуктивності праці; оптимізації складу працівників підприємств за кількістю та професіоналізму; ефективне використання праці робітників, підвищення культури підприємства та його репутації; вдосконалення системи просування продукції та маркетингу.

В сучасних умовах підприємствам необхідно нарощувати свої конкурентні переваги, які вже є, та створювати нові, тому для досягнення стійкого розвитку підприємствам необхідно акцентувати увагу на системі управління якістю продукції та виробничих процесів, бо саме вони забезпечують нарощування конкурентних переваг, які є запорукою подальшого сталого розвитку та конкурентоздатності підприємства. Якість продукції є найефективнішим засобом задоволення вимог споживачів і одночасно з цим сприяє зниженню витрат виробництва. Забезпечення високої якості продукції обумовлює підвищення конкурентоспроможності для підтримки частки ринку на колишньому рівні або її збільшення; фокусування уваги на потреби споживача, повне і регулярне виконання всіх замовлень, максимальну оперативність і доступність поставок, щоб отримати популярність на світовому ринку в якості кращого постачальника; лідерство в освоєнні нової техніки і технології як бази для подальшого розвитку виробництва; досягнення більш високих позицій в своїй галузі діяльності [2].

В цілому можна констатувати, що сталий розвиток підприємств є результатом постійної взаємодії всіх суб'єктів економічних відносин в країні. Встановлені цілі в області економіки, соціальної сфери та покращення навколишнього середовища, а також у інших сферах, спрямовані на поліпшення загальної ситуації в країні. Сталого розвитку підприємство може досягти шляхом поетапного впровадження загальної культури стійкого розвитку, яка формується всіма зовнішніми чинниками впливу та внутрішніми можливостями суб'єкта господарювання. Держава, з свого боку, повинна забезпечити умови для активізації діяльності підприємств та створення системи довгострокових стимулів, що спонукають суб'єкти господарювання до ефективної діяльності та розвитку.

Література: 1. Алексеенко Н. В. Устойчивое развитие предприятия как фактор экономического роста региона./ Алексеенко Н. В.//Економіка і організація управління.-2008.-№3,С 59 2. Елецких С. Я Характеристика этапов процесса управления устойчивым развитием предприятия/ Елецких С. Я.// Экономика Крыма.-2011.-№ 1, С.-30. 3. Швец А. А., Швец М. Ю. и др. Факторы обеспечения устойчивого развития АПК/ Швец А. А., Швец М. Ю., Шлыков Е.С.// Проблемы региональной экономики. – 2009. - №10, С- 28. 4. Коряков А. Г. Экономическая устойчивость развития предприятий: классификация и ключевые факторы/ Коряков А. Г. //Экономика и Право.-2012.-№3, С.-4.

Камушева Ю.І.,

*студентка 4 курса Государственного ВУЗ «НГУ»,
г.Днепропетровск, Украина*

ПІДґРУНТЯ ДЛЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ

Характерними рисами або факторами сталого розвитку підприємства чи організації є: фінансова стабільність і позитивна динаміка у прибутковості, дохідності; наявність замовників, клієнтів чи споживачів продукції або послуг, тобто джерела доходів підприємства; комфортність праці, компетентність, соціальна захищеність у забезпеченні персоналу – тобто фактори, які створюють конкурентні переваги в результативності праці персоналу; позитивний вплив результатів діяльності на суспільну свідомість з точки зору охорони навколишнього середовища і споживання енергетичних ресурсів; позитивна оцінка методів і етики діяльності підприємства суспільством, персоналом і партнерами у бізнесі.

Кожне підприємство функціонує в фінансовому середовищі, тому обов'язковими умовами є фінансова стабільність підприємства та стійкість, що забезпечується фінансовим менеджментом даного підприємства

Стійкий стан промислового підприємства характеризується ритмічним випуском високоякісної продукції і високим попитом на неї, рівномірним ходом виробництва у всіх підрозділах, якісним матеріально-технічним і кадровим забезпеченням, задовільним

психологічним кліматом у колективі. Нестійкий стан підприємства – це порушення у виробничих процесах, неритмічний випуск продукції та незадовільний попит на неї, несвоєчасне матеріально-технічне забезпечення, незадовільний психологічний клімат. Для визначення показників стійкості використовують аналіз господарсько-фінансової діяльності, який представляє систему спеціальних знань, пов'язаних з дослідженням тенденцій господарського розвитку, науковим обґрунтуванням планів, управлінських рішень, контролем їхнього виконання, оцінкою досягнутих результатів і розробкою заходів з ефективного використання господарських резервів.

В умовах динамічного зовнішнього середовища, особливо нестабільного за останні роки, вижити вдається не всім підприємствам. Неприятливі зовнішні фактори загрожують економічній безпеці підприємства, створюють кризову ситуацію, що порушує його стійкість у конкурентному середовищі. Найчастіше це обумовлено неефективним управлінням і неможливістю знайти вихід з кризової ситуації. У мінливих ринкових умовах проблема стійкого розвитку є актуальною для підприємств і тому теоретики та практики приділяють особливу увагу проблемі успішної взаємодії підприємства з навколишнім середовищем, у вирішенні якої завданням управління є пошук консенсусу у взаємодії підприємства із зовнішнім оточенням.

Підприємства як складні соціально-економічні системи характеризуються значною кількістю взаємодіючих елементів, різноманітністю процесів їхньої взаємодії та підвладні закономірностям і дії об'єктивних законів організації. У науці управління поширеним є один із законів організаційних систем – закон стійкості, в основу якого покладено принцип гомеостазу – властивості системи зберігати в процесі взаємодії із середовищем значення суттєвих змінних у певних межах. Згідно з цим законом кожне підприємство прагне до самозбереження шляхом використання всього власного потенціалу.

Згідно із законом стійкості кожне підприємство має інтервал значень параметрів факторів, за яким підприємство в змозі стійко функціонувати. В цьому контексті доцільно застосувати термін «толерантність», який в економічній літературі використовується в основному буквально для вираження індивідуальної реакції підприємства на зміни ринкової ситуації, зовнішнього середовища, або для характеристики його позиції «очікування».

Визначаючи свою стратегічну позицію що до забезпечення сталого розвитку, підприємство повинно врахувати обмеженість свого впливу на ринковий потенціал, оскільки потенція його використання залежить від особистісних компетенцій і ресурсів. Тому головним завданням забезпечення сталого розвитку підприємства є або організація власного потенціалу із чіткою орієнтацією на ринковий запит, або пошук нового потенціалу.

Структуру потенціалу сталого розвитку підприємства можна подати як мережу найбільш істотних, стійких та змінних зв'язків макро- й мікроструктур, відповідно між елементами (локальними потенціалами), які сукупно характеризують стан і можливості підприємства щодо створення, закріплення й розвитку його економічного, екологічного і соціального потенціалів і є функціональними складниками підприємства. Механізм оцінювання потенціалу сталого розвитку спрямований на збалансовану оцінку соціальної, економічної, екологічної підсистем підприємства. Зважаючи на це, механізм оцінювання має бути комплексним і відображати економічні й організаційні аспекти формування механізму сталого розвитку підприємства. Розуміння принципів основ формування механізму оцінювання потенціалу сталого розвитку потребує дослідження особливостей формування економічного та організаційного механізмів управління сталим розвитком підприємства.

Література: 1. Підприємства при стійкому розвитку / Економіка в умовах функціонування підприємств. / Литва: Каунський технологічний університет – 2007. – 4(54). - ISSN 1392-2785 2. Жигалов В. Т. *Основи менеджменту і управлінської діяльності* / Жигалов В. Т., Шимановська Л. М. / Уфа: РИЦ Баш ГУ, 1994. — 223 с, ISBN 987-5-7477-2312-1 3. Наливайко А.П. Теорія стратегії підприємства. Сучасний стан та напрямки розвитку: Монографія / Наливайко А.П. / Київ: КНЕУ, 2001. - 227 с.